

Allir Føroyingar

eiga at ferðast
og taka góðs við

„Tjaldrinum“
og
eykaskipinum

SKIPAFELAGIÐ FØROYAR

(Fortsat fra 2. Side).

Ved Tanken om alle Pengene i Banken, og Tanken, at der da var noget efter dem, kom der lidt Lys i Marens ellers mørke og sygdomstrætte Øjne, hendes blege Ansigt fik ligeledes lidt Farve. Men kun lidt. Hun var virkelig syg, hendes Pengeglæde var ikke saa stor mere.

Det havde alt det Tænkeri fort med sig.

Det Skidt, tænkte Maren med kun lidt af sin gamle Bitterhed som Sygdommen ogsaa havde været haard ved.

Hun havde altid været en sparsommelig Kone. Hun vidste hjemmefra, hvad rede Penge var værd, dem skal man ikke odsle med. Hun kunde i sin Dødsstund roligt hævde, at hun aldrig havde brugt Penge til noget unyttigt. Hun havde holdt nok saa meget igen som Jens.

Den Gang, da Jenses Bror i København, Marius, døde, og Jenses anden Bror Lavrids foreslog, at de skulde hjælpe hans Enke, der sad med fem Born og meget smaat i det, saa havde Maren set paa Jens, at han helst vilde sige nej, men tøvede, fordi det var hans Broders Enke. Saa sagde Maren det. Og saa Taknemligheden i Jenses Øjne, Marie, Marius' Enke, kunde faa lidt Fødevarer og saadan noget. Men rede Penge, til og med hver Maaned. Nej. Det kan vi ikke, Lavrids, selvom du maaske kan det. Lavrids svarede heller ikke, ogsaa i hans Øjne var det lidt Lettelse. Og et Par Aar efter solgte de Gaarden, og nu var Lavrids ene om at sende lidt ind til Marie saadan ved Juletid. Efter Marens Sygdom sendte hun en Femkroner med. Hun stak Lavrids den, naar Jens ikke saa det. Det var mange Penge, men... Ja, hvorfor gjorde hun det? ... Maaske hun godt vidste det. Hun beholdt Svaret for sig selv, hun tænkte det ikke en Gang. . . .

Og i Ferierne havde de jo altid haft Bornene. Det var da ogsaa noget. Det gik dem skidt alle fem, der var ikke nogen Drift i dem, tænkte Maren bittert, de lignede vel Marius! Der var to Ukonfirmerede endnu. Men de andre var da voksne, Albert havde da ogsaa en Plads, men Ole og Janus var arbejdsløse. De gad vel ikke bestille noget, det var vel det, der var i Vejen. . . Det gad Marius heller ikke. . . .

Alligevel var der et eller andet, der ligesom pinte Maren. Burde de have hjulpet Marie den Gang? Den Smule Fødevarer ved Juletid rakte vel ikke langt.

Maren havde aldrig tænkt saa meget paa Marie og hendes Born, som efter at hun var blevet syg. Hun var glad over, at hun havde stukket de Penge til Lavrids. Hun huskede Marius' blege Ansigt og magre, benede Skikkelse. . . .

Maren og Jens havde ingen Born.

Lavrids havde to, de kom og saa flittigt til hende — de skulde ogsaa arve, tænkte Maren lidt bittert. Men det skulde de. Foruden det, der var efter Lavrids og Anna. De kom ikke til at mangle. . . .

Marie og hendes Born? Skulde de ikke. . . .

Nej, de skulde ikke. . . .

Det stod ikke i Testamentet, der var ordnet forlængst og saadan som Maren vilde have det. Men laa hun og tænkte, da nu de Tanker igen dukkede op i hende, — det gjorde de saa underlig tit, — men tænkte hun det kan da vel forandres. . . .

Længere tænkte hun ikke. Inderst inde tænkte hun, at de Ting var ordnet, færdigt med dem, men. . . . alligevel. . . .

Det var ligesom der var noget der pinte hende. . . .

Samvittighed? Men Maren havde en god Samvittighed.

Men burde de ikke have hjulpet Marie den Gang! Hun sad smaat i det sagde Lavrids, og fortalte, hvordan hun havde det. . . .

Marius var det aldrig gaaet godt. Han havde ikke passet paa. Han fik Titusind ligesom Jens. Han satte dem overstyr paa en Mobelforretning. Maren havde aldrig tilgivet ham det. Maaske det var derfor, hun sagde Nej, til at hjælpe Marie. . . . Marius kunde have passet paa. . . . Det har vi andre maattet. . . . Man har ikke noget, hvis man ikke passer paa det, sagde Maren. . . .

Men — det var en ny Tanke hos Maren. . . . det kunde Marie og hendes Born jo ikke gøre for. Det kunde de vel ikke. . . .

Maren saa ud i Haven, den pæne velholdte Have.

Hun huskede Marius' Gravsted i København. Hun havde set det en Gang. Hun huskede den store Kirkegaard og alle de ensartede Gravsteder, der ikke var til at kende fra hinanden. Hun holdt ikke af at tænke paa det nu. . . . Det var pludselig forstemmende. . . . Marius' Grav var fattig. Var den velholdt? Hun havde en Fornemmelse af, at Marie havde andet at gøre end holde Marius' Grav. . . . Hun anede det. . . .

Tanken om Kirkegaard manede ogsaa Billedet af Begravelse frem for Maren. Da de boede ude paa Gaarden, kom de kun sjældent i Kirke; det var saa langt, og om Søndagen skulde Hestene gerne hvile. . . . Da de flyttede herop til Byen, havde de lettere ved det, og Præsten havde da ogsaa været og set til hende et Par Gange. . . .

Præstens mange Ord, altid de samme, synes Maren, lod for hende som en ensformig, lidt trættende eller søvndyssende Mumlén, som man hørte paa uden at tænke nærmere over, hvad han egentlig sagde. . . . Det var det rare ved at gaa i Kirke, man sad og hvilede ud, man maatte være stille. . . . Det havde Maren altid haft ondt ved, da hun var rask og rørig og kunde tage fat. . . . Hun havde ofte savnet Gaarden. . . .

Et Liv efter dette. . . . tænkte Maren pludseligt. . . . Det ved vi, det ved vi saa sikkert, for det har Jesus. . . . sagde Præsten. Maren troede paa det, det gjorde hun da vel, men egentlig troede hun aldeles ikke. . . . Tanken var simpelthen ufatteligt, ja usandsynlig, urimelig. . . . Maren blev lidt sær ved sin Tanke, men saadan var det, hun løj, hvis

hun sagde andet. . . . Man skulde i Jorden færdig. . . . Men selvfølgelig maatte man jo tro det, naar det blev sagt. . . . Hvor de saa ellers vidste det fra. . . .

Og. . . . Ja, ogsaa der havde Sygdommen lært Maren noget andet. . . . Nu troede hun ogsaa paa et Liv efter dette. Men hun forbandt intet virkelig med det. . . . Modes med dem, der var døde? . . . Hun kunde ikke fatte det. . . . Havde hun været rask og sig selv, havde hun sagt: Vrovl, saadan som hun sagde til saa meget. . . . Aae, det Vrovl. . . . Nu slog hun sig til Taals med, at man jo da aldrig vidste. . . .

Do med tryk Samvittighed, do i Ro. . . .

Havde Præsten sagt ved en eller anden Begravelse, eller maaske ved alle dem, hun havde været med til. . . . Saadan noget siger man jo. . . .

Ordene rørte ikke ved noget i hende. . . . Det gjorde de ikke. . . .

Hun kunde do trygt. . . . Men ikke saa gerne alene. . . . Helt ene. . . . Lige nu, da Jens var borte. . . . I Banken!

Der var deres Penge.

Men hendes Sygdom kunde Pengene ikke hjælpe.

Hun skulde do.

Der kom en uventet og næsten bitter Tomhed i Marens Sind, hun blev saa tom, saa ligesom nogen. Hun tænkte vrangt om Penge. . . .

Hvad hjælp det saa? Ikke noget. . . .

Det havde Maren aldrig tænkt for.

Hun blev stakaandet, var det fordi, hun tænkte saadan om Penge, eller blev hun daarligere? . . .

... Hun havde svært ved at samle sine Tanker. . . . Men hun vilde sige til Jens, at de skulde ordne det saadan, at der blev et Par Hundrede Kroner til hver af Marius Born og til hende selv. . . . et Par Hundrede? Hvor meget blev det? Marie og fem Born. . . . Tolv Hundrede! Et Tusind og to Hundrede. . . . Det var meget. . . .

Men hvis man blev lidt rolligere. . . .

Tolv Hundrede. . . . det var meget. . . .

En helt anden Tanke bemægtigede sig Maren.

Hun skulde do. . . . Hun skulde vel nok ikke do lige nu. . . . Men hun skulde do for Jens. . . .

Jens skulde leve lidt endnu. . . . Saa skulde han ogsaa til det. . . . Saa var de borte. . . . Derfor lever man, hænger i, sætter Penge i Banken. . . .

Saa tænksom blev Maren. De havde slidt i det, hun og Jens, de havde været sparsommelige, de havde aldrig undt sig noget, de havde altid spist Margarine, aldrig Smør, de havde aldrig drukket sig et Glas Mælk, de havde aldrig. . . .

De havde mange Penge i Banken. . . .

Dem fik Lavrids' Born. . . .

Hvad saa. . . . hvad saa, er det det hele? . . .

Pengene. . . . hvad hjælper saa de? Maren blev saa underlig lille, hun svandt ind, der blev en næsten smertelig Tomhed i hende, en Haabløshed, en fattig og frysende Fornemmelse af Ensomhed, ikke et Menneske hos sig. . . .

Hun laa som hjælpeløs. . . . Noget hun fortrod. . . . Ikke Stedmoderblomster, men Pelargonier. . . .

Haven. . . . Gravsted. . . . Tolv Hundrede. . . . Mange Penge. . . .

Jens. . . . Jens!

Han var i Banken, i Banken. . . .

Maren sukkede og døde. Hun laa og saa saa underlig raadvild ud.

(Efter „Hjemmets Søndag“).

C. SCHLEISNER

KGL. HOF FARVERI
KØBENHAVN

ÆLDST OG FØRNEST

Farvning og kemisk Rensning.

Indlevering til P. ALBERG.
TELEFON 101.

Rita Stangsøbe kan bruges til alt — bør bruges af alle —.

E/S. „FORCE“

Ur Føroyum	29/5.
i Methil	31/5.
Ur	2/6.
i Føroyum	4/6.
Ur Føroyum	8/6.
i Aalborg	11/6.
i Hamburg	13/6.
Ur Hamburg	16/6.
i Hull	18/6.
Ur Hull	22/6.

P.f. Skipafelagið Føroyar.

Toiletsæben „Okkara“ er den fineste fine og den billigste billige af al Toiletsæbe.

SADLAR GERAST AV NYGGJUM og GAMLIR UMVØLAST

GOTT ARBEIDI, SKJÓTT ARBEIT, OG FRAM UM ALT: BILIGT.

M. L. VIDERØ, SKÁLAVÍK

Generalforsamling.

Lørdag den 2. Juni Kl. 8 Aften afholder Thorshavn Sygeplejeforening ordinær Generalforsamling i Logen med følgende

Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Del reviderede Regnskab fremlægges.
3. Valg af Bestyrelse, Revisor og Suppleant.
4. Eventuelt.

Thorshavn, 18. Maj 1934.

Bestyrelsen.

Vi fremstiller nu færsk Smelteost den er fed velsmagende og billig.

A/S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

Fiskekutter til Salg.

Motorkutter bygget af Eg og Alm i Frankrig, men hører hjemme i Norge, fik installeret Motor i 1926, ca. 140 Brutto Tons er godt i stand med Sejl og Rig. Prisforlangende 23.300 Kr.

Nærmere Forespørgsler faas ved Henvendelse til

M. MØRK,

p. t. Vestmanna.

Paa Opfordring

under et diskret Præventiv, hygiejniske Artikler samt Præstetøj med Ledsagelse af 2 Kr. i Primerier. Kun Kvalitetsvarer. Skriv straks til: Medicinal-Færlaget, København V.

66 Skridt fra Statsvejen

nedad Bogota og De er ved ANDRÉ ANDRESENS Reparationsværksted, hvor De faar alt almindeligt Klejnsmedearbejde, Dreje- og Borearbejder, samt Autogensvejsning udført.

BAZAR

Saaframt Tilladelse opnaas, vil der Olav 1934 blive afholdt Bazar med Tombola og Bortlodning til Fordel for Thorshavn Totalafholdsförening.

Gaver, store eller smaa, modtages med Taknemmelighed af underlegnede Medlemmer af Komitéen.

Thorshavn, den 9. April 1934.

G. C. Danielsen, Jacob Wilhelmson, Fru Elisabeth Henriksen, Hansina Rein, Hansina Hansen, Dagnar Johansen, Jacobina Vilhelmsen, Juliane Mortensen, Maren K. Christiansen, Kathrina Vilhelmsen, Andrea Poulsen, Sofie Mørkøre, Frk. Susanna Nielsen, Elisabeth Jacobsen, Helena Mortensen, Poulina Joensen, Frk. Hansina Joensen, Fru Johanna Jensen, Poula Mikkelsen, Julianna Rasmussen, Gerda Reinhardt, Olivia Jacobsen, Frk. Bette Johansen, Fru Sofie Arge, Fru Emil Olsen, Frk. Petra Thomsen, Poula Mørkøre, Poul F. Nielsen, Jacob A. Petersen, Jacob Christiansen, Joen Mortensen, Jacob Mørkøre, Ingvar Jacobsen, Johs. O. Joensen, Herluf Johansen, Alfred M. Rasmussen, Lærer Jacob Wenningssted, Haldørsv., Lærer Sune Traher, Væslm., M. A. Jacobsen.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL

COKES

BRÆNDE

TLF. 208.

Ugevarer: Javnaðarmannafelag.
Bladstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmiðja B. Z. Jensens, Tórshavn.